

LBRIS

We know
books

CONSTANTIN-IULIAN
TĂNAȘCU

Bellu

POVEȘTEA UNEI FAMILII
ȘI A NECROPOLEI
UNEI NAȚIUNI

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2025

CUPRINS

Cuvânt-înainte ... 11

*O scurtă oprire înainte de a porni
prin secole! ... 13*

Dincolo de nume – saga familiei Bellu ... 17

*Cimitirul de la marginea oraşului.
Naşterea unei necropole ... 157*

*Îngeri, obeliscuri şi mausolee. Ghid vizual
al Eternităţii ... 213*

*Să zicem că aici punem punct...
şi virgulă ... 245*

CUVÂNT-ÎNAINTE

Între tăcerea de piatră a necropolei Bellu și ecoul luitat al unui nume ce a modelat discret România modernă, se așază această carte, pe care o asemuiesc unui act de recuperare simbolică. Este rarism să întâlnești lucrări care să reconstituie cu atâta acuratețe, pasiune și rigoare o întreagă genealogie, un itinerar nobiliar, un destin național.

Familia Bellu, astăzi cunoscută aproape exclusiv prin numele cimitirului ce îi poartă amintirea, este mult mai mult decât un patronim pierdut între cruci și epitafuri. Este o filiație vie între Balcani și Europa Centrală, între lumea bizantină în agonie și renașterea unei Românie moderne. Este dovada că noblețea nu ține doar de titluri, ci și de construcție tăcută, de dăruire, de viziune.

În această lucrare, cititorul va descoperi nu doar un arbore genealogic impresionant, ci și structura de rezistență a unei familii care și-a țesut existența între Pella și Urlați, între București și Viena, între diplomație, finanțe, artă și patriotism. Vom regăsi în paginile ce urmează o aristocrație lipsită de ostentație, un rafinament dublat de discernământ politic, o loialitate exprimată nu în sloganuri, ci în fapte – moșii donate, palate închinare, reforme susținute din umbră.

Ca heraldist, am privit cu o emoție aparte paginile dedicate stemelor, titlurilor și actelor de înnobilare. Mărturii rare, redată cu grijă filologică și fidelitate iconografică. Blazonul familiei Bellu nu este doar un simbol heraldic, ci o istorie în sine: de la capul lui Bucefal, calul lui Alexandru cel Mare, la acvila Valahiei, stema conferită baronilor de Bellu în Imperiul Austriac reflectă perfect povestea neamului de aromâni cu origini în Macedonia și stabilit în România.

Cărțile de genealogie și heraldică au adesea un public restrâns. Dar această lucrare transcende granițele unui public de nișă: ea este adresată tuturor celor care înțeleg că fără memorie, nu există viitor; că uitarea este o formă de nedreptate; că noblețea – autentică, neprefăcută – merită reamintită nu pentru glorie, ci pentru adevăr.

În încheiere, îmi exprim recunoștința față de autor pentru curajul de a face lumină într-o istorie pe care posteritatea a trecut-o cu vederea. Așa cum spunea un vechi dicton latin, *veritas temporis filia est*.

DRĂGAN-GEORGE BASARABĂ

*Comisia Națională de Heraldică,
Genealogie și Sigilografie
a Academiei Române*

O SCURTĂ OPRIRE ÎNAINTE DE A PORNI PRIN SECOLE!

Cu ani în urmă, pe când liceul era scenă pentru primele emoții și visuri fragile, m-am îndrăgostit de o fată. Eram la începutul unei povești ce promitea multe, când mi-a propus o întâlnire... altfel. Își dorea să colindăm, într-o după-amiază tăcută, pe aleile Cimitirului Șerban Vodă „Bellu”. Ca să-i fac pe plac, am spus „da” fără să clilesc – curajul îndrăgostitului e orb. Și totuși, ajuns la poarta cea mare, sub arcadele tăcerii, am simțit fiorul regretului trecându-mi prin șira spinării.

Nu mi-a plăcut deloc acea experiență. La vremea aceea, nu aveam nicio chemare pentru studiul personalităților, iar cimitirele îmi păreau locuri reci, lipsite de sens. Era o toamnă târzie, cu cerul lăsat și lumina stinsă, iar înserarea cobora peste aleile tăcute. Nici peisajul nu era frumos, nici clipa, romantică. Totul era apăsător, străin, ca o scenă în care nu-mi găseam locul. Atunci mi-am promis, cu o hotărâre tăcută, că nu voi mai păși vreodată în acel loc.

La ani buni distanță, cu multe proiecte culturale deja duse la bun sfârșit, Cimitirul Șerban Vodă „Bellu” părea că mă cheamă din nou – ca și cum voia să-mi demonstreze că

merita, totuși, o a doua șansă. Am pășit iar pe sub poarta grea într-o dimineață, pe la ora 8, convins că nu voi zăbovi mai mult de trei ore. Am ieșit abia după opt ceasuri, cu pașii încă apăsați de uimire și o fascinație greu de spus în cuvinte. Câteva luni mai târziu, după ce am semnat un parteneriat cu Administrația cimitirului, am început o cercetare care avea să se întindă, neașteptat, pe cinci ani, o aventură intelectuală și emoțională în inima memoriei unui oraș.

Într-una dintre cercetările de teren, pașii m-au purtat spre o piatră tombală aparent modestă, dar cu un detaliu care mi-a captat imediat atenția: o stemă gravată cu migală, iar dedesubt, scris simplu, însă cu greutate: „Baronul Barbu Bellu”. Conexiunea dintre numele cimitirului și cel înscris pe marmura rece s-a aprins în mîntea mea ca o scînteie. Fascinația s-a transformat într-o chemare. Din acel moment, aproape fără să-mi dau seama, am început să sap – nu în pămînt, ci în arhive, în scrisori, în amintiri rămase în umbră – după povestea acestui baron și a neamului său. A fost clipa care a aprins focul unei documentări ce avea să devină o adevărată călătorie în timp.

Am început, cum ar face oricine în zilele noastre, cu o simplă căutare pe Google. Dar, pe măsură ce deschideam site după site, realizam că informațiile se contraziceau flagrant, de parcă fiecare își construise propria variantă de adevăr. Am sperat apoi să găsesc un studiu serios, o lucrare academică dedicată familiei Bellu, dar căutările au fost zadarnice. Cu fiecare rezultat dezamăgitor, nedumerirea mea creștea: cum era posibil ca o figură precum Barbu

Bellu, omul care a dăruit terenul pe care se întinde acum cel mai faimos cimitir din țară, să nu fi primit până atunci o carte care să-i spună povestea cu rigoare și respect?

Văzând că nimeni nu o făcuse temeinic încă, am hotărât că era momentul să iau taurul de coarne. Am pornit pe urmele familiei Bellu. Am călcat pe aleile fostelor ei moșii, am vorbit cu descendenți, am cumpărat documente rare puse la vânzare online, am răscolit arhive, am scotocit prin paginile îngălbenite ale ziarelor de epocă. Am cules frânturi din trecut și le-am așezat cu grijă într-un puzzle fascinant. Ce a ieșit? O adevărată saga – o familie care, cu ambiție, rafinement și, uneori, un strop de machiavelism, a modelat discret nu doar istoria noastră, ci și pe cea a Europei vremii. Am descoperit iubiri interzise, povești savuroase, intrigi politice și întâmplări amuzante, dar, mai presus de toate, am descoperit o istorie uitată. Pe aceasta am simțit că trebuie să v-o spun.

DINCOLO DE NUME – SAGA FAMILIEI BELLU

Din Balcanii cei încărcăți de povești și până în saloanele de elită ale Bucureștiului pașoptist, familia Bellio a trăit istoria, dar și a scris-o cu sânge nobil și cerneală aurită. Aromâni de modă veche, diplomați înnăscuți, juriști, ctitori și mecena, cei din familia Bellio au fost adesea puntea nevăzută dintre Bizanțul apus și Europa modernă.

Familia Bellio nu a trăit pur și simplu, ci a trăit pentru a face istorie acolo unde ajungea, respingând ideea de a-ți accepta destinul fără luptă, fără a-ți dori imposibilul și fără a-l atinge prin toate mijloacele posibile, fie ele, unele, mai puțin morale.

Într-o perioadă în care istoria este redusă la numele unei străzi și la unele titluri de manual, într-o țară în care un cimitir este cu mult mai celebru decât cel care a donat terenul pentru a-l construi și familia sa, Bellio a rămas într-un colțisor uitat al istoriei noastre. Acest lucru nu s-a întâmplat pentru că istoria acestei familii nu ar fi fost una strălucită, ci pentru că membrii ei au refuzat zgomotul asurzitor, poleit de fals, al posterității, preferând să-și aștearnă contribuțiile în arhive, în reforme, în pietre funerare cu înscrisuri discrete.

Pentru țări din vest precum Franța, familia Bellio a fost o adevărată comoară, deoarece a lăsat donații consistente Muzeului Marmottan din Paris, care are o colecție impresionantă de tablouri ale unor pictori de renume, ce atrag anual milioane de turiști. În România, Bellio – sau Bellu, așa cum și-au schimbat ei numele – au lăsat istoriei naționale frumosul domeniu din Urlați, pe cel din comuna Goștinari, o parte însemnată din terenul pe care azi este palatul Academiei Române, o colecție impresionantă de fotografie și un loc în inima Bucureștiului unde moartea nu înseamnă sfârșit, ci un capitol dintr-o operă vie, o bibliotecă de piatră, unde găsim poate cele mai mari genii ale literaturii, ale muzicii, ale științei și politicii românești.

Saga familiei Bellu, foarte puțin cunoscută publicului larg, a fost o poveste între negoțul subtil al diplomației, al tăișului reformei și al iubirii față de artă. O saga de noblețe fără coroană, de influență fără zgomot, de putere fără sabie.

Povestea familiei își are rădăcinile în Pella, un oraș fermecător din inima Macedoniei Centrale, Grecia, un loc în care istoria respiră prin fiecare piatră. Pella nu este doar un nume pe hartă, ci o fereastră către trecutul glorios al lumii antice. A fost cândva capitala regatului macedonean, unde a domnit puternicul Filip al II-lea (382 î.Hr. – 336 î.Hr.) și unde s-a născut fiul său, Alexandru cel Mare (356 î.Hr. – 323 î.Hr.), cuceritorul legendelor, cel ce avea să doboare Imperiul Persan și să redeseneze contururile lumii cunoscute. Tot aici, în umbra acestor evenimente mărețe, și-a găsit sfârșitul marele Euripide (480 î.Hr. – 400 î.Hr.), lăsând în urmă ecoul etern al cuvintelor sale.

Orașul are o istorie zbuciumată. Este construit pe baza ideilor marelui arhitect Hippodamus din Millet (498 î.Hr. – 408 î.Hr.), considerat părintele planificării urbane, și este cucerit în anul 168 î.Hr. de către romani și declarat reședință a unei diviziuni administrative a provinciei Macedonia. În perioada romană, Pella cunoaște o puternică dezvoltare, mai ales datorită poziției sale – de-a lungul Via Egnatia, între Dyrrachium (azi Durres, în Albania) și Byzantium (actualul Istanbul). În anul 90 î.Hr. este consemnat un cutremur care avea să distrugă tot orașul. Peste 60 de ani, în 30 î.Hr., împăratul Augustus (63 î.Hr. – 14 d.Hr.) decide să întemeieze o nouă colonie, Nea Pella (Pella Nova), la 2 km vest de vechea așezare Pella.

Nu era, așa cum am putea crede, o mică așezare uitată de lume. Regatul lui Filip al II-lea, cel al lui Alexandru cel Mare, Imperiul Roman, Imperiul Bizantin și cel Otoman au avut grijă să dezvolte această așezare. Astfel, orașul beneficia de canalizare, piață și un sistem de străzi foarte bine proiectat, cu artere intersectate în unghiuri drepte, formând un model de tablă de șah.

Undeva în acest oraș avea să se nască Gheorghe Bellio, primul membru consemnat al familiei. Numele de familie a făcut subiectul unei dezbateri între istorici. Nicolae Iorga, în lucrarea sa intitulată *România cum era...*¹, consemnează că numele familiei ar fi Bellios, nu Bellio, însă în lucrarea lui Octav-George Lecca intitulată *Familiile boierești române*²

---

1. Nicolae Iorga (1932), *România cum era până la 1918*, Editura Biblioteca pentru Toți, pp. 277-278.

2. Octav-George Lecca, *Familiile boierești române*, București, Institutul de Arte Grafice și Editura, Minerva, 1899, pp. 615-615.

numele este consemnat ca fiind Bellio. Dat fiind faptul că majoritatea numelor grecești se termină în consoana „s”, prenumele lui se regăsește în varianta românească „Gheorghe” nu „Gheorghios”, iar documentele oficiale ale Cancelariei Imperiului Austriac amintesc de „Bellio”, nu „Bellios”, vom considera numele familiei ca fiind Bellio.

Din datele obținute din arborele genealogic reiese că acesta a avut o fiică, al cărei nume nu ne este cunoscut, și doi băieți: pe Dimitrie și pe Ioan. Acesta din urmă nu s-a căsătorit, iar linia genealogică pe această ramură s-a stins.

Dimitrie Bellio avea să fie puntea de legătură între trecut și viitor, cel care a purtat numele de familie mai departe în istorie. Descendent al unei familii de aromâni, el este primul care a aprins lumina asupra poveștii acestui neam. În jurul său s-au țesut controversse și legende: unii îl numesc „kleftes”³, rebel și neîmplânzit, luptător împotriva jugului otoman, alții îl văd drept „armatolos”⁴, paznic al ordinii în slujba acelorși stăpânitori. Această ambiguitate reflectă perfect vremurile tulburi în care a trăit, o epocă în care loialitatea se schimba precum direcția vântului, iar granița dintre trădare și eroism era trasată de cine plătea mai bine.

Un lucru este cert: kleftes atacau adesea așezările izolate, ca un act de răzbunare împotriva stăpânirii otomane, o for-

---

3. Cunoscuți ca *klefti*, aceștia erau insurgenți antiotomani din regiunile muntoase și rurale ale Greciei Otomane. Ei erau descendenții grecilor care se retrăseseră în munți în timpul secolului al XV-lea ca să scape de opresiunea otomană.

4. Cunoscuți ca *armatolii*, aceștia erau militari greci din trupe neregulate de miliție organizate de otomani pentru aplicarea autorității sultanului în regiunile stăpânite din Grecia, numite Armatoliki.

mă de justiție sălbatică într-o lume fără echilibru. Numele lor a prins rădăcini adânci în limbaj și în conștiința colectivă, încât, peste veacuri, cuvinte precum „cleptomanie” sau „cleptocrație” poartă în ele ecoul aceluși vechi verb care înseamnă, simplu și dur: „a fura”. În cealaltă tabără se aflau armatolos, însărcinați oficial să-i prindă pe kleftes, dar și ei prinși adesea în jocul dublu al puterii și intereselor. Astfel, între hoț și vânător, granițele deveneau tot mai tulburi, iar adevărul tot mai greu de descoperit, de înțeles.

Ironia sorții face ca, așa cum spune vechiul proverb românesc: „Noaptea, toate pisicile sunt negre”, granițele dintre dușmani să se estompeze în întunericul vremurilor tulburi. Astfel, cei care cândva se aflau de o parte și de alta a sabiei – kleftes și armatolos – aveau să închege o alianță nerostită, dar puternică, uniți de un dușman comun: Imperiul Otoman. Deși la prima vedere pare o ipoteză romantică, istoria confirmă această fraternizare în timpul Războiului de Independență al Greciei (1821–1830), când cele două facțiuni au format împreună nucleul rezistenței armate elene. Despre această fuziune neașteptată, Yannis Makriyannis (1797-1864), ofițer, politician și cronicar al acelor vremuri, avea să spună că kleftes și armatolos au fost „drojdia libertății”, germenii din care s-a născut visul unei națiuni libere.

Aflat la răscrucea dintre curaj și viziune, Dimitrie Bellio a știut să valorifice nu doar gloria câștigată pe câmpul de luptă, ci și rețeaua de relații și flerul pentru negoț. Astfel, avea să devină un negustor de seamă în Pella, atât în perioada războiului, cât și ulterior, un om respectat de

întreaga comunitate, nu doar pentru armele ridicate în slujba libertății, ci și pentru priceperea cu care a clădit punți comerciale și prosperitate într-o lume ce învăța, pas cu pas, să trăiască în pace.

Motivul exact pentru care Dimitrie Bellio ajunge la București rămân ascunse în ceața timpului, dar tocmai lipsa certitudinilor deschide drumul către povești posibile, pline de sens și farmec. Poate că succesul său ca negustor, cu afaceri tot mai întinse, l-a purtat firesc spre Principatele Române, un tărâm efervescent și promițător pentru spiritele întreprinzătoare.

Sau poate firul destinului l-a tras spre nord odată cu o prietenie legată în vremuri de foc – aceea cu Daniel (sau Daniil) Exarhu, Episcop de Zihnon și Egumen al Mănăstirii Colțea din București⁵, camarad de credință și suferință din anii Războiului de Independență al Greciei. Dar mai există și o variantă care poartă parfumul unei povești de dragoste: se spune că Exarhu i-ar fi făcut cunoștință lui Dimitrie cu sora sa, frumoasa Despa. Cei doi s-ar fi îndrăgostit, iar legătura lor s-a pecetluit prin căsătorie. Din iubirea lor sinceră și trainică aveau să se nască trei fii – Gheorghe, Ștefan (1767-1833) și Constantin (1772-1838), purtători ai unui nume care avea să dăinuie peste veacuri.

Constantin Bellio a venit pe lume în pitorescul Vlasti, în inima Macedoniei, un tărâm unde liniștea munților contrasta adesea cu furtunile istoriei. În acei ani

---

5. Mădălin-Cristian Foțsa (2020), *La Slobozia Câmpinei se rescrie istoria. Povestea descoperirilor și cercetărilor în jurul cazului egumenului sinit Damaschin-Dionisie*. Câmpina, 2020, p. 2.

tulburi, familia lui fusese nevoită să cutreiere meleagurile macedonene fugind din calea cetelor turco-albaneze, care ardeau sate și risipeau comunități întregi. Strămutarea lor din Lithotopos, în 1770, după ce așezarea fusese rasă de pe fața pământului în timpul Răscoalei Orlov, i-a silit să-și caute salvarea în Vlasti – locul unde avea să se nască Constantin.

Constantin Bellu (1772 – 1838)

Sursa: Refacere digitală după portretul baronului realizat de un autor necunoscut.

În 1776, când băiatul nu avea încă patru ani, familia a poposit pentru scurtă vreme la Constantinopol, iar apoi băiatul este trimis în Țara Românească. Acolo, la prestigiosul Gimnaziu Grecesc din București, Constantin Bellio a primit o educație temeinică și a pășit pentru întâia oară în universul fascinant al comerțului și finanțelor. Acesta a fost primul membru al familiei care s-a stabilit în capitala Țării Românești. Figură discretă, dar esențială în jocul marilor evenimente, este cel care l-a însoțit pe Ioan Gheorghe Caragea (1754-1844) atât la sosirea, cât și la plecarea din țară, fiind o prezență constantă în culisele puterii.⁶

Pentru scurtă vreme, cât a poposit la București, atras iremediabil de rafinamentul jocului financiar, Constantin Bellio a pășit în lumea banchetelor monetare prin porțile Băncii Hagi Moscu. Nu era singur în acest demers, îl avea alături pe fratele său, Ștefan Bellio, cel de-al doilea membru al familiei care își lega destinul de pământul Țării Românești. Împreună, au devenit o prezență tăcută, dar influentă în noul ritm al puterii economice.

După o scurtă ședere în Țara Românească, la București, Constantin Bellio își urmează chemarea spre inima Europei și se stabilește definitiv în Austria, unde își desăvârșește destinul. Vizionar și cu un spirit pragmatic, cum l-am numi astăzi, el devine o figură marcantă a lumii financiare – bancher rafinat și negustor abil, slujind cu eleganță atât interesele Țării Românești, cât și pe cele ale Imperiului Austriac. Iar roadele nu întârzie să apară: în anul 1817,

---

6. Prima curte boierească a familiei Bellu în Muntenia își așteaptă salvatorii – link: <https://historia.ro/>, accesat pe 04.01.2025.

destinul său este încununat la curtea Împăratului Francisc I⁷ (1768-1835), unde i se conferă titlul de baron, o distincție rară, oferită unui om fără descendență nobilă, dar cu o noblețe câștigată prin merit și viziune.

Despre activitățile lui Constantin Bellio în capitala imperială nu avem detalii precise, însă urmele sale nu au trecut neobservate. Documente din epocă indică faptul că fiecare pas îi era atent urmărit, atât de ochii vigilenți ai diplomaților de la Viena, cât și de agenții străini din București. Într-un raport trimis către superiorii săi, consulul francez Ledoulx, aflat în micul și efervescentul București, consemna cu grijă observațiile legate de misteriosul Bellio:

„[...] un grec numit Bellio [...] am aflat că ar frecventa casa unui anume Harbert [...] absolut anti francez și de aici își ia informațiile.”⁸

Cel mai probabil, omul la care se făcea referire în raport era baronul Peter Herbert von Rathkeal (1735-1803), care fusese internuntius⁹ la Constantinopol, diplomat austriac, anti francez și extrem de bine informat. În perioada în care era la Constantinopol, urmărea atent situația din Țara Românească și raporta orice schimbare de domnie. Tot un

7. Francisc I al Austriei (1768-1835) a fost primul împărat al Imperiului Austriac.

8. Cătălina Opaschi, *Familia Bellio (Bellu) – Diplome de înobilare, sigilii și steme*, Arhiva Genealogică, Editura Academiei Române, București, 1998, p. 320.

9. Ambasador extraordinar al papei pe lângă un guvern (n.a.).

raport al agentului Ledoulx, din anul 1814, îl amintea pe Constantin Bellio ca fiind un agent secret instalat discret la Viena pentru a face interesele prințului Caragea:

„[...] un oarecare Bellio, agent secret al prințului Caragea la Viena, care, pretinzând că merge la Paris pentru cumpărături, în realitate spiona.”¹⁰

Numele lui Constantin Bellio răzbate din nou în paginile istoriei, de această dată în 1821, printr-o scrisoare plină de tensiune și speranță, trimisă de partenerul său de afaceri, baronul Ioan Hagi Mosco. Adresată negustorului Hagi Pop din Viena, epistola cerea trimiterea unei depeșe urgente către influentul conte Ioannis Kapodistrias (1776-1831)¹¹, aflat la Leybach, prin intermediul consulului rus Pini. În acele zile tulburi, în care Grecia își pregătea zorii libertății, Kapodistrias – Ministru de Externe al Rusiei și figură emblematică a luptei elene – își avea reședința fie în casa lui Stavru Ioan, fie chiar în cea a lui Constantin Bellio¹².

Contele Ioannis Kapodistrias juca un rol central în mișcarea de eliberare a Greciei, pe care o susținea cu fervoare, sprijinit de influența Imperiului Rus, al cărui Ministru de

10. Hurmuzaki, *Documente privitoare la istoria românilor*, vol. XVI: Corespondența diplomatică și rapoarte consulare franceze 1603-1824, p.980, București, Institutul de Arte Grafice Carol Göbl

11. Ioannis Antonios Kapodistrias (1776-1831) – a fost un diplomat grec, care a activat pentru Imperiul Rus și care apoi a devenit primul șef de stat al Greciei.

12. Academia Republicii Populare Române (1959). *Documente privind istoria României – Răscoala din 1821*, p. 165.

Externe era la acea vreme. Sub diplomația sa abilă pulsa idealul renașterii elene, iar coridoarele puterii imperiale deveneau, prin el, instrumente ale unui vis național.

Într-un raport datat 1824, consulul Hugot își exprima nemulțumirea față de Constantin Bellio, omul care părea să joace pe mai multe fronturi cu o viteză amețitoare. Cu o dexteritate ce friza arta spionajului, Bellio transmitea informații deopotrivă către ruși și către domnitorul Țării Românești. În nota sa, Hugot îl portretiza drept un mesager al umbrelor, prea iute, prea informat și, poate, mult prea influent pentru vremurile tulburi ale epocii.

„[...] agentul, fiind primit în audiență la cancelarul Metternich¹³, a aflat de numirea diplomatului de Ribeaupierre, la Constantinopol, ca ambasador al Rusiei. Mesajul a fost transmis cu o rapiditate incredibilă către domnitorul Caragea încât acesta din urmă a anunțat turcii primul.”¹⁴

Din fragmentele de istorie ce ne-au rămas, se conturează tot mai clar silueta enigmatică a lui Constantin Bellio – nu doar un simplu negustor, ci, cel mai probabil, un agent al tainelor și strategiilor din umbră. Loial când domnitorului Gheorghe Caragea, când puterilor străine, Bellio pare să fi fost omul care știa prea multe și spunea prea puțin.

13. Klemens Wenzel von Metternich (1773-1859) – a fost un om de stat austriac și unul dintre cei mai importanți diplomați ai timpului său.

14. Hurmuzaki, *Documente privitoare la istoria românilor*, vol. XVII, p.397, București, Institutul de Arte Grafice Carol Göbl

Serviciile aduse Imperiului Austriac, meticolos țesute în rețeaua sa de influență, au fost decisive pentru înnobilarea sa cu titlul de baron.

Chiar și așa, gura lumii n-a întârziat să murmure: s-a spus că titlul și l-ar fi cumpărat cu influență și aur, că puterea lui era la fel de clădită pe relații precum pe realizări. Dar, indiferent de adevăr, o certitudine rămâne: Constantin Bellio a știut să joace cu măiestrie în marea tablă de șah a epocii sale și să-și lase amprenta în istorie.

Și-a cumpărat oare Bellio titlul de baron și blazonul care îl însoțea? Răspunsul se strecoară undeva între „da” și „nu” – o zonă gri, tipică vremurilor în care prestigiul se împletea adesea cu puterea și influența. În realitate, în acea epocă, titlurile nu se vindeau în sens strict, ci se ofereau ca semn de recunoaștere pentru servicii aduse coroanei sau statului. Erau daruri onorifice, dar nu lipsite de context: meritul se întâlnea cu oportunitatea, iar reputația, cu relațiile potrivite.

Pentru cei care le primeau, aceste titluri aveau o greutate imensă, nu doar simbolică, ci aproape sacră. Ele erau apărate cu tenacitate, păstrate cu sfințenie și invocate cu mândrie ori de câte ori se ivea amenințarea imposturii. Practica aceasta, moștenită din Evul Mediu și păstrată până în zorii modernității, transforma fiecare titlu într-un act de identitate, o pecete a unei vieți trăite la înălțime. Așa a fost și în cazul lui Bellio – între merit și speculație, între realitate și legendă.